

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1609 * Fiyatı: 25 Kr * HAZİRAN 2021 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Osmanağa Mh. Kırtasiyecisi Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin) * Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul * Tel: (212) 577 54 92 | HAZİRAN 2021 |

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

Sermaye düzenininin her yerinden pislik akıyor...

HARAMİLERİN SALTANATINI YIKALIM!

Sedat Peker'in peş peşe yayınladığı videolar tüm toplumun gündemine oturdu. İzlenme rekorları kıran videolar çürüyen ve mafyalaşan sistemi bir kez daha gözler önüne serdi. Sedat Peker yayınladığı videolarda başta İşçileri Bakanı Süleyman Soylu olmak üzere Mehmet Ağar, Binali Yıldırım gibi bir dizi ismi hedef tahtasına çakıyor. Sermaye devletinin katliam, uyuşturucu, kara para aklama, yolsuzluk vb. bir dizi icraatlarını ortaya saçıyor. Ama bir yandan da açıklamalarında devleti aklamaya özel bir dikkat gösteriyor. Bütün açıklamalarında "kutsal devlet"i ön plana çıkartıyor. Tek adam Erdoğan'a ise "abi" diye hitap ederek Soylu ve Ağar gibi ifşa ettiği isimlerden ayırıyor!

Mafya bozuntusu Peker'in amacı çürüyen düzenin pisliklerini ortaya çıkarıp, hesap sorulmasını sağlamak değil elbette. Sedat Peker düne kadar birlikte yol yürüdüğü, kirli ve kanlı işleri birlikte planladığı düzen temsilcileri ile çıkar çatışmasına girdiği açık. Bu nedenle onlar tarafından bir kenara itilmeye çalışıldığı ortadadır. Bunun verdiği saldırganlıkla davranmakta, parçası olduğu bu çürümüş düzen içerisindeki yerini korumaya çalışmaktadır.

Peker'in bu ifşaları karşısında AKP-MHP iktidarı uzun bir süre sessizliğini korudu. Ardından Süleyman Soylu'yu ve Binali Yıldırım'ı sahiplenen açıklamalarda bulundular. "Hedefte Türkiye var" gibi demagojik açıklamalarla kendilerini aklamaya çalıştılar, muhalefeti tehdit eden açıklamalar yaptılar. Tüm bu demagojik, saldırgan açıklamaların gerisinde ise kurdukları yağma, talan ve çete düzenini koruma çabasının yer aldığı açıktır.

Çürümüş-çeteleşmiş sermaye düzenininin kirli-kanlı sicilinin çok küçük bir bölümünü gündeme taşıyan Sedat Peker videolarını işçi ve emekçiler dikkatli bir şekilde takip ediyor. Fabrikalarımızda, sokakta, mahallemizde videolar üzerine konuşuyoruz. Birçoğumuz da çürüyen düzenden, çeteleşen-mafyalaşan devletten şikâyet diyoruz. Ancak şikâyet etmekten çok daha fazlasını yapmalıyız. Bizleri fabrikalarımızda kölelik koşullarında çalışmaya zorlayan, pandeminin ve krizin faturasını bizlerin sırtına yıkan sermaye düzenininin her yerinden akan pislığe karşı birlik olmalıyız. Bizlerin ve çocuklarımızın geleceğini çalan haramilerden hesap sormalıyız. Bu çürümüş düzeni yıkana, insanca yaşayabileceğimiz bir düzen kurana kadar mücadeleden vazgeçmemeliyiz!

1. sırada TÜPRAŞ - 58 milyar 593 milyon lira
6. sırada Star Rafineri - 24 milyar 30 milyon lira

Pandemi döneminin zenginleri. İhracat rekorları kırdılar. İşçiyi ölümlerle burun buruna çalıştırdılar. Kısa Çalışma Ödeneği, Ücretsiz izin, yıllık izinler ile işsizlik fonunu yağmaladılar. Bedava işçilik dayattılar. İşçilerin mola, tuvalet ihtiyaçlarına dahi göz diktiler. Sonuç, inanılmaz servetler kazandılar.

TPI'de satış sözleşmesine karşı birleşerek, mücadele ederek yanıt verelim!

TPI Composite fabrikalarında ayları bulan toplu iş sözleşmesi süreci 3 Haziran akşamı çalışma bakanlığının da dahil olduğu bir toplantıda imza atılarak tamamlandı. Sözleşmenin işçilerin ücret zammı talebinin çok altında bir orana ve işçilere sorulmadan imzalanmış olması iki fabrikada da tepkilerin büyümesine neden oldu. Tabii ki tepkilerin odağında tüm süreçte üst perdeden konuşan Petrol-İş şube başkanı Orhan Zengin vardı. Zengin T2'de açıklama yaptığı sırada yükselen yuhalamalar ve "istifa" sloganları arasında konuşma fırsatı dahi bulamadı, ancak helallik istedi.

TPI işçisi kardeşler;

Ekonomik kriz nedeniyle her gün ekmeğimiz küçülüyor, yaşam şartlarımız kötüleşiyor. Bunun yanında pandemide dahi canımız hiçe sayılarak çalıştırıldık, revirin önünde uzun kuyruklar oluştu, kimimiz en sevdiklerimizi kaybettik. Üretimi durdurmak yerine TPI sermayesi daha fazla kar için baskıyı, tehdidi artırdı. Sözleşme sürecinde geçen senelere göre bu defa farklı olacak dedik, her zamankinden daha çok birlik olmanın coşkusu hissettik. Ancak grev ilanının asılmasından hemen sonra işten atma ve devletin patronlara hediyesi olan ücretsiz izin saldırısıyla karşılaştık. Hem sendikadan hem de sözde muhaliflerden "grev yapılamaz" propagandası ile bunların gerçek niyet ve tutumlarını görmüş olduk. Son olarak da sermayenin yüzünü güldüren, 4000'e yakın işçi için ise sefalet anlamına gelen sözleşme bize sorulmadan imzalandı. Bizleri grev yaşağına karşı hazırlaması gerekirken tam tersine grevden uzaklaştırmak için uğraşanların, çalışma bakanı yardımcısıyla aynı masada karara varması da manidar. %22 zam oranıyla biten sözleşme süreci bize çok şey anlatıyor. Nerede eksik var, ne yapılmalıydı gibi soruları yanıtlarken aynı zamanda bundan sonra ne

yapacağımızı da hesaba katmamız gerekiyor.

Bu satış sözleşmesinde gördük ki, tek başına başkana-temsilciye güvenip arkaya yaslanılmaz. İşçi arkadaşlarımız en çok bu konuda yanıldı. Sendika biziz, söz-yetki-karar hakkı tabandan işçiye ait olmalı. Temsilci ya da yöneticiler sadece bizim kararımızı iletmekle yükümlüdürler. İlke olarak bundan sonra "işçiye sormadan adım dahi atılmaz" demeliyiz.

Bu satış sözleşmesinde gördük ki, tek başına başkana-temsilciye güvenip arkaya yaslanılmaz. İşçi arkadaşlarımız en çok bu konuda yanıldı. Sendika biziz, söz-yetki-karar hakkı tabandan işçiye ait olmalı. Temsilci ya da yöneticiler sadece bizim kararımızı iletmekle yükümlüdürler. İlke olarak bundan sonra "işçiye sormadan adım dahi atılmaz" demeliyiz.

Bu satış sözleşmesi gösterdi ki "işçiler işe siyaset karıştırmamalı" diyenler patronun yanında yer almaktadır. Ücretsiz izin saldırısı eyleme geçen işçiden intikam için kullanırken sermayedarlara bu hakkı devlet tanıdı. 12 Eylül askeri faşist darbesinin bir ürünü olan yüksek hakem bu ülkede hala sermaye sahiplerinin yüzünü güldürüyor ve bu herkesçe biliniyor, bir kez daha sözleşmede bize sopa gibi sallandı. "Grev zaten yasaklanır" diye patronların arkasına aldığı güç Cumhurbaşkanı'dır, yani sermaye sınıfının demir yumruğudur. Bizler mücadele etmeyelim diye elimiz kolumuz bağlanmak istenmekte, sermaye sınıfına köle olun denmektedir.

Bu satış sözleşmesi gösterdi ki, birlik olup eylemler yapsak dahi örgütlülüğümüz çok zayıf. Öyle olmasaydı, Orhan Zengin tek başına bu kararı veremezdi. Mustafa Örgen gibileri grev kırıclığı yapamaz, mücadeleyi engellemeye

kalkışamazdı.

Hiçbir şey bitmiş değil, geleceğimizi kazanalım!

Gün kararlar bağlama günü değil, hesap sorma günüdür. Dövüştüğümüz sendika değil, sendikal bürokrasidir. Sendikalar da kimsenin tapulu malı değildir. Orhan Zengin işçiyi masada satmıştır, işçiye hiçbir şey sormamıştır, o halde istifa etmelidir!

Sermaye sınıfının sefalet dayatmalarıyla, grev-eylem yasaklarıyla topyekûn saldırısına karşı fiili meşru mücadeleyi esas alalım. Üretimden gelen gücümüzü ortaya koyalım!

Her alanda işyeri komitesi kuralım, T1 ve T2 arasında koordinasyon ekibiyle tartışma ve karar mekanizması oluşturalım, 4000 işçinin birliğini oluşturalım hep birlikte hareket edelim!

Sendika bürokratlarının yaptığı gibi değil, biz kuracağımız komitelerde her konuyu oyalayalım, nasıl yol yürüyeceğimize işçi demokrasisi ile karar verelim.

İmzalandığı haliyle bu sözleşme kabul edilemez. 2015 yılında Bursa'da Türk Metal çetesinin ihanetine karşı binlerce metal işçisinin yaptığı gibi "Ek Protokol" yapılması talebiyle eylemlere başlayalım. İş yavaşlatma ve iş durdurma gibi etkin eylemlerle kararlı bir mücadele verelim.

Kendi aramızdaki güvensizliği kırmak için cesaretli davranalım, elimizi taşın altına koyalım. Bundan sonraki örgütlenmelerde bir işçi arkadaşımız atılırsa güvencesi biz olalım, "Arkadaşım yoksa üretim de yok" parolasını kendi iç sözleşmemiz yapalım.

TPI işçisi kardeşler, birleşelim, örgütlenelim. Mücadele ederek sendika bürokratlarını koltuklarından atıp sendikamızda yönetimi ele alalım. Sermaye sınıfına işçinin gücünü gösterelim!

Petrol-İş Aliğa Şube Genel Kurulu'na giderken...

Aliğa Petrol-İş'te genel kurul yaklaşıyor. Şube seçiminin yaklaşması ile birlikte sendikal hareketin genel kurullara ve sınıf mücadelesine nasıl yaklaştığı vb. ise daha fazla gün yüzüne çıkıyor. Sendikalarımız için seçim zamanları işçilerin sınıf mücadelesini tartıştığı, kendi sorunlarına ve genel sorun alanlarına daha fazla ilgi duyduğu anlardır. Geçmişin muhasebesinin yapılması ve mücadele programlarının konuşulması, tartışılması gereken bu süreçlerde ne yazık ki güç dengeleri, delege hesapları, düzen siyasetinin müdahaleleri, koltuk paylaşımları gibi sınıf mücadelesinin ruhuna ve biçimine aykırı başlıklar öne çıkmaktadır. Sendikal bürokrasinin yarattığı bu çarpıklık Petrol-İş üzerinde de etkisini devam ettirmektedir. Bu etkinin elbette bir genel kurul sürecinde kökünden değişmesini beklemiyoruz. Lakin, genel kurul süreçlerini sınıf mücadelesi için yeni imkanlar yaratmak, başka bir sendikal hareketin mümkün olduğunu anlatmak ve bürokrasinin ket vurduğu emeğin korunma mücadelesini bu cendereden kurtarmak, büyütme ve ilerletmek için de bir adım olarak görüyoruz.

Ekonomik kriz, salgın ve baskının arttığı bir dönemde mücadeleyi büyütme ihtiyacı

Son yıllarda artan ekonomik kriz ve bir buçuk yılı aşan salgın süreci, kapitalist sistemin barbar ve insani olmayan yüzünü tüm topluma ve özellikle işçi sınıfına bir kez daha gösterdi. Ücretsiz izin, kısa çalışma ödeneği gibi sınıfımızı ilgilendiren saldırılar topyekûn uygulanırken, Kod-29 ile işten atma saldırısı artarak ilerledi. Türk-İş cephesinden süreç boyunca hiç ses çıkmazken, DİSK'in pandeminin başında verdiği "24 saat müddet" in üzerinden bir yıl geçti. Tüm süreç boyunca merkezi ve yerel düzeyde sendikal bürokrasi sınıfta kaldı. İşçi sınıfı açısından mücadeleden kaçınmanın sonuçları ise açık seçik ortada!

-İşçi sınıfı son 50 yılın en büyük yoksulluğunu yaşıyor.

-Yaşam ve çalışma koşulları olmadığı kadar kötüleşiyor.

-Koronavirüs bir işçi sınıfı hastalığı olarak yüzlerce işçinin yaşamını kaybetmesine sebep olurken, pandemin merkezi fabrikalar olarak öne çıkıyor.

-Baskı ve zorbalığın sonucu olarak sendikal haklarımız zayıflıyor. Sendikal örgütlenmelere yönelik saldırı artarak devam ediyor.

Petrol-İş Aliğa Şube tam da böyle bir süreçte genel kurula hazırlanıyor. Şimdiden onlarca adayın konuşulduğu bu süreçte kişiler değerlendiriliyor, delege hesapları yapılıyor, yapay ayrılıklar üzerinden işçiler arasında ayrımlar yaratılıyor. Tüm taraflar topu birbirine paslarken ve suçlamalar eşliğinde adaylar kendine zemin ararken ne yazık ki mücadele programı ve günün ihtiyaçları çerçevesinde yan yana geliş gerçekleşmiyor. Sendikal mücadeleye bakışın değil, kişilerin tartışıldığı bu süreçler geçmiş örneklerde de olduğu gibi mücadelemize hiçbir şey katmıyor, tersine zayıflatıyor. Pandeminin ve ekonomik krizin yarattığı sorunlar büyüyüp-artarken, Tüpraş'ta, Petkim'de ve Star'da grevsiz toplu sözleşme sorunu devam ederken, işten çıkartmalar patronun iki dudağı arasına sıkışmışken, sendikal örgütlülüğümüz zayıflarken; taban örgütlülüğüne değil kişilere dayanan, mücadele programı ile değil havada kalan sözlerle devam eden genel kurul süreci önümüzdeki dönemin kaybedilmesine yol açacaktır. Sermayenin ve AKP-MHP iktidarının işçilere yönelik saldırıları açıktır. Mevcut anlayışla, uzlaşmacılığın ötesine geçmeyen bakışla bir yerden bir yere gitmek mümkün değildir. Önümüzdeki dönem bu saldırı dalgasının büyüyeceği açık ve bu saldırı dalgasının karşısında ancak örgütlü

hareket eden işçi bölükleri durabilir. Bir avuç sermayedarı korumak için çıkartılan yasaklara karşı fiili meşru biçimlerde mücadele etmenin önemi son yıllarda başta Tüpraş sözleşmesinde olduğu gibi bir dizi süreçte ortaya çıkmış oldu. Geçmiş dönemin muhasebesinin yapılması bu açıdan yaşamsaldır, mücadelenin gelişmesi için bir zorunluluk olarak orta yerde durmaktadır. Genel kurul sürecine bu gözle bakılmalıdır. Delege seçimlerinden, genel kurul gününe kadar sürecin tüm aşamalarında kişilerin değil, ilkelerin, mücadele hattının ve programının tartışılması büyük bir önem taşımaktadır.

NASIL BİR SENDİKA?

Sendikal bürokrasi mevcut sendikal bakışın temel kaynağıdır. Sendikal görevi "meslek" olarak gören, örgütlü olduğu fabrikayı "şirketim" sayan bu bakış sınıfımızın önündeki engellerden birisidir. Sendikal bürokrasi kişiler temelinde kendini var etse de, sendikal bürokrasi kişilerin ötesinde yerleşmiştir. Birilerini tahttan indirip yenisini geçirme düşüncesi aynı sorunların tekrarı dışında bir anlam taşımamaktadır. Sendikal bürokrasiyi pasif ve etkisiz hale getirecek tek kuvvet tabanın gerçek sendikal ilkeler çerçevesinde mücadeleciler bir çizgide yan yana gelmesidir. Mücadeleciler, tabanın söz, yetki ve karar mekanizmasına dayanan işlevişi, 'sınıfa karşı sınıf' tutumu bu ilkelerin başında gelmektedir.

MAYIS 2021 AÇLIK SINIRI: 2.830 TL

Türk-İş'in araştırmasına göre Mayıs 2021 açlık sınırı

2.830 , yoksulluk sınırı ise 9.218 TL olarak hesaplandı.

RAVAGO'DA GREV ÖNCESİ TİS İMZALANDI!

Ravago işçilerinin üyesi olduğu Petrol-İş sendikası ile kapitalistler arasında süren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri dün anlaşmayla sonuçlandı. Sermayedarın sefalet dayatmasına karşı anlaşma sağlanamadığı için grev ilan edilmişti. grev tarihinin bir gün öncesi tis imzalandı. İmzalanan sözleşmenin detayları:

*Seyyane 1400 TL zam

*2. yıl için enflasyon+2

*Vardiya zammı ilk yıl %1, 2. yıl %3

*2000 TL değerinde çek

METAL İŞÇİSİ SÖZLEŞME HAZIRLIKLARINA BAŞLADI!

Metal işçisinin taleplerinin yansıtılacağı bir sözleşme taslağı hazırlanması, taleplerin ortaklaştırılması, "söz, yetki ve karar" sahibinin olunabilmesi için fabrikalarda komitelerin kurulması çok önemli. Her bir işçinin bu sürecin bir öznesi olarak hareket etmesi gerekir.

Metal işçisinin bir kısmı geçmiş yıllardır yaşadığı satışlardan dolayı tepkili davranıyor. Bu haklı tepkiyi, yine aynı satışları yaşamamak için daha örgütlü kullanmayı öğrenmek gerekir. Bunun yolu yine fabrika komitelerinden geçmektedir.

CHINATOOL İŞÇİLERİ İŞE İADEYİ KAZANDI!

Gebze Plastikçiler OSB'de bulunan Chinatool Otomotiv'den sendikalaşma sürecinde işten atılan 5 işçinin Cuma günü görülen davasında 3 işçi işe iadeyi kazandı, 2 işçinin davası ise Temmuz'a ertelendi. İşe iadeyi kazanan işçilere sendikal tazminat verilmediğinden bir üst mahkemeye taşındı.

Chinatool Otomotiv'de işçiler uzun yıllar sendikalaşma mücadelesi yürüttü. Patronun işkolunu petrokimya yerine metalde göstermesi ve tüm bilirkişi raporlarına rağmen metalde ısrarcı olması yürütülen sendikalaşma sürecinin önündeki en büyük sorunlardan biriydi.

METAL FIRTINA'NIN 6. YIL DÖNÜMÜ

Talepler açık ve netti: "Ücretlere iyileştirme", "İşçinin seçtiği temsilcilerin tanınması", "İşten atma olmayacak garantisi"

2015'te bu üç talep Renault önünde buluşan Tofaş, Mako, Coşkunöz, Tredin, SKT, Delphi, Borusan, Borçelik, Valeo, Rollmech, Maysan Mando, Farba, Ficoso, Ototirim'den gelen binlerce metal işçisinin ortak talepleri haline geldi. Patronlar, birlik ve dayanışmayı engellemek için baskı ve tehditlere başvurdular. Ama nafiye fırtına başlamıştı. Hep bir ağızdan TM'ye ve patronlara meydan okuyorlardı. İşte o gece sadece Bursa ile sınırlı kalmayacak; Kocaeli, Ankara, Çorlu, İzmir, Manisa, Eskişehir'e kadar uzanacak ve işçi sınıfının mücadele tarihine METAL FIRTINASI olarak kazınacak, 12 gün süren fiili-meşru direnişle kayıtlara geçti.

RECTİKEL GREVİ SONA ERDİ

Tuzla'da bulunan, İstanbul 2 Nolu şubede örgütlü Rectikel'de TİS'deki anlaşmazlığın sonucunda 3 Haziran'da greve çıkıldı. 8 Haziran gece geç saatlere kadar süren görüşmelerin sonucunda işçilerin taleplerinin karşılanması sonucunda anlaşma sağlandı.

İŞÇİ SAĞLIĞI VE İŞ GÜVENLİĞİ MECLİSİ
Mayıs'ta en az 232,
yılın yarısında 972 yaşam kaybı

LASTİK İŞ'TE SEÇİMLERDE HİLE VE ENGELLEME

DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası yönetiminin her daim işçi üzerinde kurduğu tahakküm, yılların birikimi üzerine kurduğu saltanat ile ilgili örnekler yenileri eklendi. Lastik-İş üyesi fabrikalardaki temsilcilik seçimleri sendika ağalarının bu yüzünü yeniden dışa vurdu. Karacan anlayışının sürdürücülerinin karşısına dikilenler, yine baskılar ve bu baskıların sökmediği yerde ayak oyunları ile karşı karşıya bulunuyor.

Temsilcilik seçimlerinin ilk raundu 9 Mayıs tarihinde Goodyear'ın Sakarya fabrikasında yaşandı. Burası, Lastik-İş genel başkanlığına 20 yıl çöreklenmiş mafyatik Abdullah Karacan'ın, tehdit ettiği işçi tarafından vurulduğu yerd. Sakarya Goodyear'da mevcut anlayışın karşısına aday olan şube başkan adayı Hüseyin Şahin'in delegeleri bu seçimleri kazandı. Önden tahmin edilen bu sonucu engellemek için birçok hileye başvurduğu ortaya çıkan mevcut yönetim, 21 Mayıs'ta Brisa'da gerçekleşecek delege seçimlerini de oldubittiye getirmeye çalışıyor.

Sakarya Goodyear'da hakim mafyatik anlayış, temsilcilik seçimlerini kaybetmemek için tüm gücünü yığıdı, türlü hilelere başvurdu. Fabrikada etkisini kaybettiğini anlayan yönetim burada işçileri "üretim" ve "destek" çalışanları olarak ayırarak iki sandık kurdu. Tüm dalaverelere rağmen yönetimin karşısında olanlar kazandı. Ama bu usulsüzlüğe karşı işçiler Sakarya 2. İş Mahkemesi'ne hem yöntem hem de sonuca itiraz eden dilekçelerle başvurdu. İlk itiraz, bir işyerindeki işçilerin ikiye bölünmesinin yasalara aykırı olmasına, ikincisi ise delege sayıları ile oynanmasındı. İtirazın sonucunda seçimin tekrarlanması durumunda mevcut yönetime karşı olan grubun daha büyük bir fark elde edeceği düşünülüyor.

DİRENİŞLERLE, GREVLERLE, EYLEMLERLE İŞÇİLER HAKLARINA SAHİP ÇIKIYOR!

Devletten şiddete teşvik ve tolerans var...

HAYATLARIMIZDAN, HAKLARIMIZDAN VE GELECEĞİMİZDEN VAZGEÇMİYORUZ!

Türkiye’de kadına yönelik şiddet hız kesmemektedir. Kadın cinayetlerinde korkunç bir artış yaşanmaktadır. Kadınların koruma başvuruları baştan reddedilmektedir. Kadınlara etkin koruma sağlanmamakta, şiddet faillerine önleyici tedbir uygulanmamaktadır. Kadın düşmanı politikaları ile 20 yıldır iktidar koltuğunda oturan zihniyet, bir gecede İstanbul Sözleşmesi’nden çıkarak kadına yönelik şiddeti teşvik eden konumunu bir kez daha göstermiştir.

Kadına yönelik şiddete teşvik açısından, iyi hal ve haksız tahrik indirimleri de devam etmektedir. Kadına şiddet katlanırken İstanbul Sözleşmesi’nin iptal edilmesi de, şiddetin iktidar tarafından meşru görüldüğünün bir başka göstergesidir. Son olarak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Derya Yanık’ın koltuğuna oturur oturmaz kadına şiddet olaylarındaki artışın “tolere edilebilir düzeyde” olduğunu söylemesi, iktidarın şiddete teşvik ve toleransının izahıdır.

Koronavirüs önlemleri gerekçesiyle gündemine getirilen infaz düzenlemesinde, kadına ve çocuğa karşı suç işleyenlere af getirilmesi de unutulmamalıdır. Bu tahliyeler sonucunda kadın ve çocukların katledildiği örnekler yaşanmıştır.

Pandemi sürecinde ise kadınlara yönelik şiddet daha da arttı. Önlem adı altında sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarının yerine getirildiği salgın yönetimi, toplumun işçi-emekçi kesimlerine, özellikle de bu kesimler içindeki kadın ve çocuklara çok yönlü şiddet olarak dönmemektedir.

2002’den itibaren 19 yılda öldürülen kadın sayısı 7 bini aşmış durumdadır. Son 7 yılda kadınların 463 bini aşan koruma talebi reddedilmiştir. Bu veriler kadına şiddetin artışında AKP iktidarının sorumluluğunu ve suç ortaklığını ortaya koymaktadır.

AKP iktidarında kadın cinayeti dosyalarının “intihar” ibaresiyle kapatıldığına, şüpheli denilenlerin aydınlatılmadığına sıkça tanık oluyoruz. “İntihar” denilen Şule Çet, Duygu Delen, Nadira Kadirova, Aleyna Çakır, İpek Er, Gülistan Doku dosyaları bunun örnekleridir. Sedat Peker’in ifşaatlarıyla bir kez daha gündeme gelen bir başka “intihar” etiketli cinayet dosyası ise Yeldana Kaharman’a aittir.

Kadın cinayetlerinin arttığı açıkken, cinayet verilerini bildirmekten imtina eden İçişleri Bakanlığı cinayetlerin düştüğünü iddia etmektedir. Bunun bir inandırıcılığı olmadığı gibi kadına şiddet uygulayanlarla çıkan boy boy resimleriyle bakan Soylu kendi duruşunu da özetlemektedir.

Bakan’ın İstanbul Pendik’te hamile bir kadının bulunduğu araca saldıran baklavacı Hasan-Hüseyin Sel kardeşler, Aleyna Çakır’a şiddet uygulayan ve öldüren Ümitcan Uygur ile çekilmiş resimleri tuttuğu safı göstermektedir.

Sonuç olarak hem kriz ve pandeminin faturasından hem de kadına ve çocuklara yönelik şiddetten sermaye ve AKP-MHP iktidarı sorumludur. Sorumlu olanların hesap vermesi için işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamın her alanında örgütlenmesinin zorunluluğu kendini

göstermektedir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, evde, sokakta... Yaşamın her alanında hayatlarımızdan da haklarımızdan da vazgeçmeyeceğimizi göstermeye, geleceğe sahip çıkmaya çağırıyoruz!

HAZİRAN DİRENİŞİ 8. YILINDA!

Gezi Parkı’nda ağaçların kesilmesine tepki ile 2013 yılında başlayan mücadele Türkiye’nin dört bir yanına yayılmıştı. Baskıya, gericiğe, adeletsizliğe, yoksulluğa ve eşitsizliğe karşı toplumun Gezi’yle başlayan tüm Haziran’a yayılan direnişinin 8. yılı.

Gezi ruhuyla kriz ve pandemi kışkacında olan milyonlar olarak çeteleşen devletten hesap soralım!

Çeteleşen, çürüyen, mafyalaşan düzeni işçilerin, emekçilerin, kadınların ve gençlerin ortak mücadelesi ile yıkabiliriz. Örgütlenelim, direnelim!

**İzmir Yaşam Alanları'ndan
asbestli gemi tepkisi:**

SÖKÜM TESİSLERİ KAPATILSIN

600 ton asbest ve çeşitli kimyasallar yüklü olan savaş gemisinin Nae Sao Paulo'dan Aliğa Gemi Söküm tesislerine getirilip, parçalanacak olmasına tüm Aliğa karşı çıkıyor. Buna rağmen geminin sökümü için hazırlıklar devam ediyor. Gelişen tepkilere rağmen sermayenin zarar görmemesi için tüm makamlar sessizliğini koruyor.

Öyle ya, kapitalistlerin daha fazla kar ve para arzusu karşısında toplumun sağlığı, üretim koşulları ve çevreye verilen zarar şüphesiz ikinci plandadır. Kapitalist üretimin sürekliliği içinde halk sağlığı, çevre sorunu, işçi sınıfının çalışma koşulları üretimin kârlılığını sarsmayacak biçimde ele alınır. Bu nedenle çevre ve halk sağlığı sorununun asıl nedeni kapitalist sömürü

düzenidir. Kapitalizmin bu işleyişi sanayinin gelişmesiyle birlikte Aliğa'da daha da hissedilir bir halde gelmiştir. Hava kirliliği, demir-çelik sektörünün yarattığı kirlilik, gemi sökümü ve parçalama sırasında yayılan kimyasallar, kurşun gibi ağır metaller, yeni yapılan yat limanı projesi ile doğaya verilen geri dönülmez zararlar hemen akla gelen ilk başlıklar olarak sayılabilir.

Asbest başta kanser olmak üzere büyük sağlık sorunları yaratan bir kimyasaldır

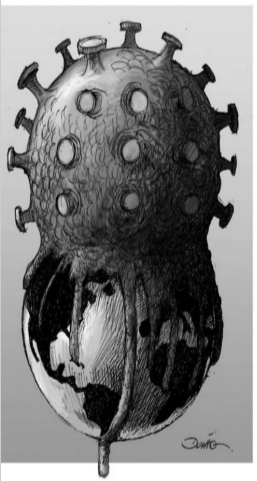
Asbest ile çalışma büyük riskler barındırmaktadır. Asbestin taşınması ve bertaraf edilmesini de içeren söküm işlemleri sıkı önlemler eşliğinde yapılması gerekmektedir. Bunun açığa çıkaracağı masrafın Gemi Söküm patronları tarafından kabul edilmeyeceği ve

ASBEST HALK SAĞLIĞI SORUNUDUR!

600 ton asbest yüklü gemi istemiyoruz!

tüm önlemlerin göz ardı edileceği ise açıktır. Gemi söküm tesislerinde ayak üstü verilen iş güvenliği eğitimi bile bunun dolaysız kanıtıdır.

Asbestli geminin deniz suyuna, havaya ve toprağa vereceği zararın yanı sıra söküm işleminde çalışan işçiler asbestten doğrudan etkilenecektir. Ayrıca sökülen çeliğin demir-çelikte hurda olarak kullanılacağını düşündüğümüzde asbestin varlığından demir çelik işçisi de etkilenecektir. Sermayenin kar etmesi için işçi sınıfının, halkın sağlığının yok sayılmasına, çevreye zarar verilmesine karşıyız. Sağlığımız ve geleceğimiz için 600 ton asbest yüklü geminin Aliğa'da sökülmesine izin vermemeliyiz. Bunun içinse mücadele etmeli, sağlığımızı ve çevremizi bu yolla korumalıyız!

**TÜM DÜNYADA
KORONAVİRÜS**

**BİRKEZ DAHA
TÜM SINIFSA
FARKLILIKLARI**

**GÖZLER ÖNÜNE
SERDİ!**

**İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU
SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYADA!**

Dünyamız bir buçuk yıldır pandeminin etkisi altında. Geçmiş yıllarda yaşanan salgınlara nazaran bu defa hızlı bir şekilde aşı çalışmaları başladı. Aşı için gerekli olan zaman dilimi kıaldı. Bunda teknoloji ve bilimin gelişmişliğinin büyük bir etkisi var. Fakat bu kadar büyük olanaklara rağmen salgın vahşet içerisinde devam

AŞIDA PATENT KALDIRILSIN!

ediyor. Hindistan ve yoksul dünya ülkeleri ellerinde aşı için yeterli paraları olmadığı ya da emperyalist devletler kadar geniş olanaklara sahip olmadıkları için bu vahşet daha büyük bir biçimde seyrediyor.

Salgının gidişatını değiştirmenin en kısa yolu yaygın ve hızlı şekilde aşılama yapmaktan geçiyor. Herkese yetecek kadar aşı üretmenin önünde ise büyük ilaç tekellerinin ellerinde tuttukları patent duruyor. Milyarlarca aşıyı tek elden üretilip, insanlığın duyduğu bu temel sağlık ihtiyacından büyük bir servet elde etmek istiyorlar. Bu pastayı kimse ile paylaşmak istemiyorlar. Bu nedenle de çeşitli uydurma gerekçelerle aşıda patent hakkının ellerinde olmasını arzuluyorlar.

Başladığımız yerden devam edersek, bu ilaç şirketleri nasıl bu kadar hızlı aşı ürettiler? Çünkü ellerinde geçmiş yılların deneyimlerinin yanı sıra bilimsel ve teknolojik gelişmeler, yani insanlığın ortak

mirası vardı. Bu zengin miras sayesinde hızla aşı üretildi. Ancak ilaç şirketleri insanlığın deneyimleri sonucu ortaya çıkan bu bilgilerin kendi tekelinde olduğunu savunarak patentten, yani kar arzusundan vazgeçmek istemiyor.

İlaç şirketleri insanlığın sağlığını değil kendi edecekleri karı tercih ediyor. İnsanlığın tüm birikimini kendi tekeli olarak görüyor. Milyarlarca emekçinin salgından kurtulmasının önemli bir ayağını aşılama oluşturuyor. Fakat patent savunucusu ilaç tekelleri ve onları koruyan kapitalist devletler aşıda patenti kaldırmak istemiyorlar.

Herkese yetecek kadar aşıyı hızla üretmek için ilaç tekellerinin elinde tuttuğu patenti kaldırmak gerekiyor. Bizler de aşıda patentin kaldırılmasını, fabrikalarımızda ve hayatın her alanında dile getirmeli ve savunmalıyız.

15-16 HAZİRAN'DAN ÖĞRENELİM, HAKLARIMIZDAN VAZGEÇMEYELİM!

15-16 Haziran 1970'de Türkiye sınıf hareketi tarihindeki görkemli mücadelelerinin en ileri örneklerinden biri yaşandı. 1970'de, 274 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasası ile 275 sayılı sendikalar yasasında değişiklik öngören yasa tasarısı Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin işbirliği ile önce Millet Meclisi ardından senatodan geçirilmiştir. Yapılan değişiklik işçilerin sendika seçme özgürlüğünü önemli ölçüde kısıtlamakta, sendika değiştirmeyi güçleştirmekteydi. Yasa taslağı 11 Haziran 1970'te cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın onaylaması ile yürürlüğe girdi.

Bu yasanın hazırlanmasının sebeplerinden biri ise o dönemler işçi sınıfı içerisinde büyüyen sınıf bilinci ve devrimci fikirlerdi. Burjuvazi işçilerin daha ılımlı ve sarı bir sendika olan Türk İş'ten ayrılıp dönemin ilerici sendikası olarak bilinen DİSK'e geçmesinden ve emek mücadelesini daha da ileriye taşımalarından korkuyorlardı. Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün çok yakında "DİSK'in çanına ot tı kayacağız" açıklaması da bunun net ifadesi olmuştur. Patronlar bu yasa değişikliğinin arkasındaydı. Bir diğer deyişle yasanın hazırlanma sebeplerinden biri Türk İş'ten DİSK'e işçi akışını engellemektir.

DİSK'e bağlı sendikalar yeni yasaya tepki gösterirken Türk İş yasanın arkasında olduğunu açıklamıştı. DİSK üyesi işçiler ise bu tasarımı sert bir şekilde tartışırken, verilecek mücadeleler için işyerinde direniş komiteleri kurdular. 13 Haziran'da DİSK'e bağlı sendikalar

yönetim kurulları ile işyeri temsilcilerinin katıldığı bir toplantı düzenlenmişti. Tasarının mecliste kabul edilmesinden dört gün sonra 15 Haziran 1970'de protesto eylemleri başladı. İlk gün 70 bin işçi ilk önce fabrikalara girip çalışmadan beklediler. Daha sonra fabrika dışına çıkarak yürüyüşe geçtiler. Anadolu yakasında bulunan işçiler de yürüşe katıldı. Eyüp bölgesindeki işçiler Topkapı'ya yürüdüler. Bakırköy'deki fabrikalarda çalışan işçiler Londra Asfaltı'nı trafiğe kapattılar. Levent bölgesindeki işçiler Şişli-Taksim tarafına yürüdüler. İstanbullu işçiler eylemler sırasında gözaltına alınan iki arkadaşlarını da protestolarla serbest bıraktırdı. İşçiler başbakan Süleyman Demirel'in kardeşi Şevket Demirel'in ortak olduğu bir fabrikayı işgal edince Kartal ve Maltepe'deki ikinci zırhlı tugaya ait askeri birlikler fabrikayı kuşattı. Tuzla'da fabrikalardan çıkan işçiler Gebze'ye; İzmit bölgesindeki işçiler ise iki koldan İzmit merkeze yürüdüler.

16 Haziran eylemleri, 150 bini geçen işçi sayısı ile 15 Haziran'a göre daha görkemliydi. Türk İş yasanın arkasında olduğunu açıklasa da eyleme katılan Türk İş üyesi işçilerin sayısı DİSK üyelerini geçmişti. İstanbul'da işçiler üç koldan yürüyüşe geçti. Üsküdar yönüne yürümeye çalışan işçilerin önüne barikat kuruldu. Bunun üzerine arbede ve gerginlik yaşandı. Polisin silah kullanmasına rağmen dağılmayan işçiler barikadı aşarak yola devam ettiler. Katılımlar sürekli artarken çok büyük bir işçi kitlesi Kartal'a girmeyi başardı. Bir diğer kol Şaşkın Bakkal'a geldiğinde buradaki

polis barikatını aşarak yoluna devam etti. Fenerbahçe stadyum önünde kurulan barikalardan işçilere ateş açıldı. Açılan ateş sonucunda yaşamını yitiren işçiler oldu.

16 Haziran'da Gebze, İzmir ve Ankara'da kitlesel eylemler gerçekleşti. 16 Haziran akşam üstünde İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edilmiştir. 21 DİSK yöneticisi göz altına alındı. 5 binin üzerinde öncü işçi işten atılıp kara listeye alındı. Devam eden günlerde de birçok fabrikada yasaya karşı üretimi durdurma eylemlerine devam edildi. Bu nedenle bazı sanayi bölgeleri askeri birlikler tarafından denetim altına alındı. Bu büyük işçi direnişinin ardından mecliste kabul edilen yasa tasarısı, cumhuriyet senatosunun da gündemine geldi. Direnişin etkisi ile Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulunuldu ve Şubat 1971'de yasa iptal edildi. Sendikal yasalardaki değişiklikler ancak 80 darbesi ile yapılabildi.

15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfının toplum içerisindeki devrimci konumunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. 15-16 Haziran burjuvazinin Türkiye'deki işçi sınıfına karşı giriştiği kısıtlama, baskı, sömürü temelli yasa tasarılarını boşa çıkarmıştır. Bugün de pervasızca çıkartılan emek karşıtı yasa ve düzenlemelere karşı işçi sınıfı 15-16 Haziran'ın yol göstericiliğinde mücadele etmelidir. Bu sayede sermayenin düşmanca politikalarını boşa çıkarabilir. Onun için unutulmaması gereken tek şey 15-16 Haziran'a ilham veren slogan da saklıdır; "GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDEN GELİR!"